

Algemene Vereniging voor Liefhebbers van
SAARLOOSWOLFHONDEN

Jaargang 9 Nr. 2

Beste leden,

Den Haag, 18 april 2015

Voorafgaand aan de ALV van zondag 12 april heeft onder veel belangstelling de keuring plaatsgevonden van ons eerste outcross nest met de Zwitserse Witte Herder. De keurmeesters mevrouw Roel van Veen-Keur en de heer Jan Ebels waren zeer tevreden over het resultaat. Zonder uitzondering betreft het hier drie mooie, forse en gezonde kruisingen, die voldoen aan de eisen die we van de eerste generatie verwachten.

Het duurt nog even voor we de resultaten zien en dit ook meetbaar wordt in de populatie. Maar het begin is er! Op 15 april a.s. zullen de nieuwe SC leden van de RvB, mevrouw M. van Boxtel en de heer C. Canta, aan het AVLS bestuur worden voorgesteld. De weg naar de tweede outcross komt nu vrij.

De ALV is ook het moment voor bestuurswisselingen. Jacqueline van Koesveld heeft helaas haar termijn niet met een tweede maal verlengd. De secretarisrol is voor haar moeilijk te combineren met een druk werk- en privéleven. Die rol wordt nu vervuld door Marianne Eggink. Zij behoeft binnen de AVLS (en in kynologenland) geen nadere introductie. Marijke Saarloos heeft helaas haar functie als algemeen bestuurslid wegens gezondheidsredenen moeten beëindigen. Haar plaats wordt ingenomen door Ingeborg Peper. Marijke en Jacq, namens de AVLS dank voor jullie toemalige energie, kennis en inzet.

2015. Onze Saarloos Wolfhond is dit jaar 40 jaar als ras erkend! Belangrijke data voor dit jubileum: 4-5-6 september Kampeer/Doe Weekend in Velp en 20 september de AVLS clubdag.

Met vriendelijke groet,
Reinier van Wattum, voorzitter

5	ALV en Outcrosskeuring
5	Ik hou van jou
6	Dag Helleveegje
8	Dune van de Zevenhuizerplas
11	Red een hond... maar welke?
13	De wolven van Noord-Amerika
15	Alleen op de wereld
17	De teken- en vlooiertijd
18	Nieuw leven

COLOFON

VOORZITTER:

Reinier van Wattum

SECRETARIS:

Marianne Eggink

PENNINGMEESTER:

Robbert Haas

BESTUURSLEDEN:

Ingeborg Peper

Esther Siteur - van Rijnstra

REDACTIE:

Johan Berends

Hella Liefding

FOTO'S:

Lucas van Vugt, Ineke Pompen, Marianne Eggink, Ellen Versnel, Johan Berends, Carin Slenders, Manon Geerlings, Yvie Grzonka, Robin v. d. Molen, Lies Geluk.

Onze doelstelling

De Saarloos Wolfhond is als ras gefokt door Leendert Saarloos (1884-1969). Het is geen hond voor iedereen, maar voor een kleine groep liefhebbers, die de kwaliteiten van het ras op waarde weet te schatten. Het zeldzame en bijzondere ras heeft nog veel natuurlijke instincten. De AVLS behartigt als rasvereniging de belangen van alle Saarlooswolfhonden, ongeacht waar de hond is gefokt.

De AVLS is erkend door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied. We willen het ras voor de toekomst behouden en iedereen die de Saarloos Wolfhond in zijn hart heeft gesloten, informeren over alle aspecten van het ras.

De fokkerij is in handen van toegewijde leden bij wie welzijn en gezondheid van de honden altijd centraal staan. Het ras heeft een smalle en kwetsbare genenpool. Daarom wil de AVLS de genenpool waar mogelijk verbreden. Dit aspect van ons fokbeleid zal voor het behoud van ons ras van onschatbare waarde zijn.

De AVLS verwelkomt iedereen, met of zonder hond, en kent geen ballotage. Het enige wat we vragen is dat je als lid achter onze doelstellingen staat.

De statuten en het huishoudelijk reglement vind je op onze website. Voor alle vragen over gezondheidscertificaten, adreswijzigingen, lidmaatschap en verdere informatie, mail je naar: secretaris.avls@gmail.com
Bezoek ook onze website: www.avls.nl

Correspondentieadres:
Secretariaat AVLS, Jean Sibeliusstraat 33, 3069 MJ Rotterdam.

Lid worden

Wil je het werk van de AVLS steunen? Word lid! Je kunt je aanmelden op: www.avls.nl> vereniging> lid worden.

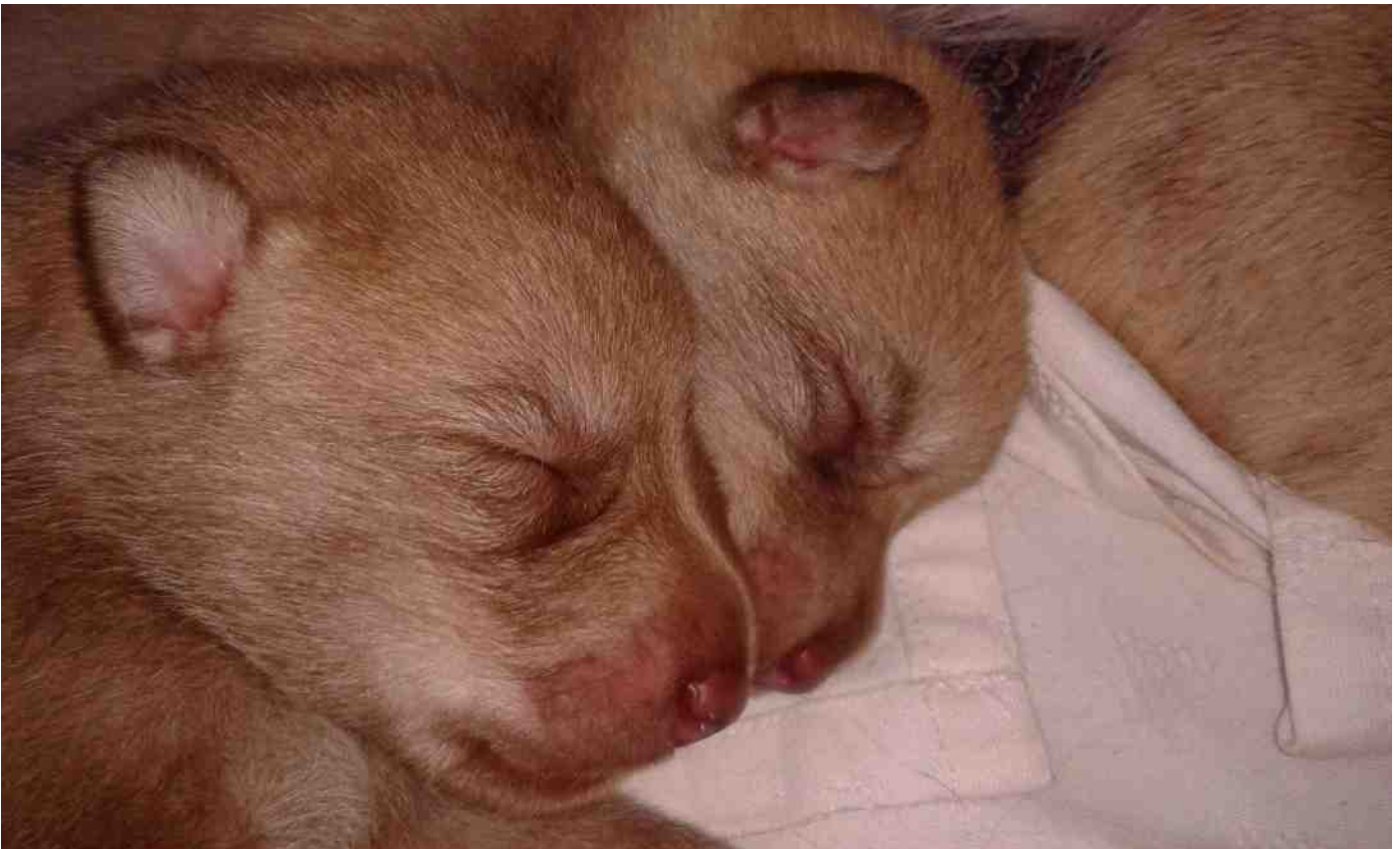
De contributie bedraagt € 27,50 per jaar, te betalen voor 1 april. (nieuwe leden na 1 juli half geld). Eenmalig inschrijfgeld € 10. Gezinsleden € 17,50 per jaar. Raadpleeg de website voor meer informatie. www.avls.nl

De contributie overmaken op IBAN banknummer:

NL 77 RABO 0115 957 707
Voor een buitenlandse bankrekening:
BIC/Swift Code RABONL2U

Ten name van: Ver. Voor Liefhebbers van Saarloos. Onder vermelding van: contributie.

Maak het jezelf en ons gemakkelijk en vraag een automatische incasso aan. secretaris.avls@gmail.com

Heb je een verhaal?

Deel het met ons! Onze leden vinden het leuk om jouw interessante, ontroerende of humoristische verhaal over jouw Saarlooswolfhond te lezen. Mail je foto's en stukjes naar: joh.berends@gmail.com

Algemene ledenvergadering en outcrosskeuring

Op zondag 12 april werden de drie jonge honden van het outcross project uitvoerig op alle onderdelen beoordeeld. De commissie was heel tevreden over het totale beeld van de honden en vond het een goede basis om mee verder te gaan. Opvallend waren de grote en sterke gebitselementen. Secretaris Jacqueline van Koesveld en bestuurslid Marijke Saarloos namen afscheid van het bestuur. Beiden werden door voorzitter Reinier van Wattum in de bloemetjes gezet en hartelijk bedankt voor hun enthousiasme, hun kennis en jarenlange inzet voor de vereniging.

Ik hou van jou

Als baasjes weten we al lang dat onze honden van ons houden, maar de wetenschap wist dat nog niet zeker. Het kan ook eigenbelang zijn, bijvoorbeeld om eten te krijgen van de baas. MRI scans hebben nu aangetoond dat de vreugde van de hond in de hersenen op dezelfde plaats activiteiten vertoont als bij mensen.

Als een onbekend persoon een koekje geeft, is de hersenactiviteit anders dan wanneer het baasje dat doet. Een koekje krijgen van het baasje is veel fijner. Gregory Berns, Amerikaans neurowetenschapper, schreef er een boek over: *"How dogs Love Us."* Emoties van honden zijn veel groter en diverser dan tot nu toe werd gedacht. Honden kunnen echt van hun baasjes houden! Maar dat wisten we al!

Dag Helleveegje

Op 3 maart jl. hebben Johan en Marianne afscheid genomen van Shala. Je lieveling laten inslapen is een moeilijk en verdrietig moment. Maar het is niet anders, zo is het leven. Je kunt ze niet altijd bij je houden, ook al zou je willen. Dit stukje, ter nagedachtenis aan Shala, gaat over haar intrede in de roedel van Johan en Marianne. Het is juli 2001.

door Johan Berends

Soms moet je als liefhebber van de Saarlooswolfhond de volgende vraag beantwoorden: wat is nóg leuker dan een Saarlooswolfhond? Het antwoord is simpel: twee Saarlooswolfhonden. Ook voor Marianne en mij, allebei aangestoken door het ongeneeslijke SWHLV (het Saarlooswolfhondenliefhebbersvirus) kwam deze vraag op een goede dag aan de orde. Ons antwoord heet Shala. We haalden haar op in Oost-Drenthe bij Jan en Jo Beun. Het was een zonovergoten donderdagochtend in juli en Jo stond ons al een beetje zenuwachtig op te wachten bij het tuinpad.

Wybertje

We hadden de pup al eerder gezien en waren meteen weg van haar. Samen met haar broertje vormde ze het kleine nest van Calica en Mistral. Als ze fronste toverde ze een geinig goudkleurig wybertje op haar voorhoofd. Ook Stasia, de andere teef van Jan en Jo had kort na Calica een nestje gekregen. Dat waren twee teefjes en een reu en zo was kennel van 't Schoman in korte tijd verblijdt met een vijftal puppy's. We hadden onze reu Tunka meegenomen en de dames Calica en Stasia konden het meteen prima met hem vinden. Ze dolden met z'n drieën enthousiast door de tuin, terwijl Mari-

Helleveegje, juni 2001, Drenthe

anne en ik met de familie Beun aan de koffie gingen. Shala was de eerste pup die bij hen vertrok en natuurlijk was dat een moeilijk moment, zowel voor de eigenaren als voor Calica. Die begon gespannen achter het tuinhek heen en weer te ijsberen toen ze in de gaten kreeg dat haar kind werd meegenomen. Met gemengde gevoelens werden we door Jan en Jo uitgezwaaid, die tot dan toe Shala liefdevol hadden grootgebracht.

Voor Shala leek het allemaal niet veel uit te maken. Doodgemoedereerd nam ze plaats achterin de auto. Ze liet zich als een prinsesje naar het verre Hilversum rijden. Geen gekots, geen gekwijn, mevrouw sliep als doornrosje tijdens de lange rit terug.

Verschil in karakter

Nu hebben we dus twee Saarlooswolfhonden. Tunka, onze zeer terughoudende reu van 2,5 jaar en Shala, het teefje dat nog maar net komt kijken in de grote wereld, maar doet alsof ze er al jaren rondloopt. Wat een verschil in karakter! Tunka, altijd op zijn hoede, altijd het zekere voor het onzekere nemend, de kat eindeloos uit de boom kijkend en slechts zijn vriendschap schenkend aan diegenen die hij lang genoeg kent om te kunnen vertrouwen. Geloof me, daaraan doet hij geen en-

kele concessie. Aanvankelijk dachten we met Shala een wat bedeesd en rustig hondenmeisje in huis te hebben, maar dat bleek al snel op een misverstand te berusten. We hadden haar Hushala Helatna gedoopt maar dat had bij nader inzien beter Hushala Helskaya kunnen zijn. Wat een helleveeg zeg! Shala ontpopte zich bliksemsnel tot een zeer nieuwsgierige, hondsbrutale pup, voor de duvel en z'n ouwe moer niet bang en iedereen onderzoekend die op haar pad kwam. Ze stapte geestdriftig op mensen, kinderen en fietsers af en vroeg zich verbaasd af wat die luidruchtige dingen op vier wielen waren die op de weg reden. Daarvoor deinsde ze gelukkig wel wat terug, maar verder was het allemaal reuze interessant in haar nieuwe wereldje. Het leek ons eerst alsof ze in karakter allesbehalve een terughoudende Saarlooswolfhond was, maar dat was schijn.

Dat bleek toen we later bij Franse vrienden op bezoek waren, die een nest West Highland White Terriers hadden. Die Westies vlogen werkelijk als onbesuisde dolle dwazen op alles af. Toen kon je goed zien dat onze Shala wel degelijk eerst de kat uit de boom keek. Dus toch terughoudend als een Saarlooswolfhond.

Dom flostouw

Tunka vond dat kleine ding eerst wel wat onwennig. Wat moest dat met al dat gehuppel om hem heen? Maar al snel was het ijs gebroken en na korte tijd was hij niet meer bij die kleine weg te slaan. Ze hing letterlijk aan zijn lippen, beet in zijn staart, in zijn poten, klauwde met haar pootjes tegen zijn grote kop en rollebolde met onstuitbare energie over hem heen en onder hem door. Tunka was overdonderd door zoveel jeugdige speelsheid; dit was nog eens wat anders dan een dom flostouw, een oud tennisballetje of een vermoeid baasje. Dit was echte lol! Ze zijn nu onafscheidelijk. Tunka en Shala. Ze slaapt tussen zijn poten, tegen zijn buik, onder zijn staart en Tunka vindt het allemaal prachtig. Shala is helemaal zijn puppenkind.

Hushala Helatna van 't Schoman, juni 2007, Frankrijk

Lief en aandoenlijk

Later zorgde het verdedigingsinstinct van Tunka soms voor problemen. Alles wat maar zweemde naar een reu werd grommend benaderd. Het is dan knap lastig om de geschrokken eigenaar van een zich van geen kwaad bewust zijnde poedel gerust te stellen. Maar alle kinderen waren dol op Shala. We waarschuwden ze voor haar vlijmscherpe tandjes. Die gaan door alles heen, óók door dat tafeltennisballetje en dat stoere Feijenoordshirt. Soms werd het enthousiasme voor die kleine hummel hierdoor wat bekoeld, maar toch vonden ze haar allemaal lief en aandoenlijk. Voor die grote daar, die argwanend woefend op een afstand stond, moest je oppassen. Die halve wolf was niet te vertrouwen volgens hun ouders. We legden uit dat Tunka geen halve wolf was, maar gewoon een hond en dat hij de zachtaardigste en vriendelijkste hond was die we ooit hadden gehad.

Grommen

Verder was het verbluffend om te zien hoe Tunka de pup opvoedde. Shala deed hem in alles na. Tunka wees haar

de weg. 'Kijk Shala, dit is ons uitlaatsplekje. Hier doe je een plas en daar kun je je behoefte doen.' Ze snapte het vrijwel direct. Tunka bepaalde ook wanneer en hoe lang er gespeeld werd. Twee grommen waren voldoende om haar te laten stoppen. Dan zakte ons lief helleveegje met een zucht door haar pootjes en ging op een afstand met dromerige ogen naar haar grote held liggen staren. Totdat de oogleden te zwaar werden en het grote slapen van het ene op het andere moment intrad.

Houtzagerij

Verbazingwekkend hoeveel gesnurk er uit zo'n lijfje kan komen. Tunka en Boris hebben we nooit horen snurken, maar bij Shala draaide de houtzagerij op volle toeren. 't Snurken wordt nu wel wat minder. We maakten ons aanvankelijk ook wat zorgen over de ritten in de auto, met de braak- en kwijlpactijen van Tunka nog redelijk vers in het geheugen. Was niet nodig. Ze heeft maar één keer overgegeven in de auto. Dat was toen we terugreden van de dierenarts, waar ze net een ontwormingspil

had geslikt. Ze schrokte alles meteen weer op, gelukkig inclusief pil, want die pillen zijn duur hoor! Tunka maakte haar ook met een paar grommen duidelijk dat de auto geen speelplaats was. 'Liggen, kop houden en wachten tot we er zijn.' Ze gehoorzaamde meteen. We waren verbluft. Wij van onze kant hadden Tunka als pup wel honderd keer op barse toon bevolen om te gaan liggen en niet zo achterin de auto met Boris te klieren. Hijzelf hoefde maar één keer te hoeven grommen en 't was gepiept. Gewoon een kwestie van dezelfde taal spreken!

Hekwerk

Shala eet als een leeuwin, of beter gezegd: een wolvin. Met de snelheid van het licht heeft ze haar voerbak leeg en Tunka en Boris moeten dan grommend hun eigen bak verdedigen. 't Is me het dametje wel! Helleveegje hè. 's Nachts slapen we met de slaapkamerdeur open naar de overloop, waar onze honden liggen. Ik heb een hekwerk voor de trap getimmerd, zo kan ze de trap niet af. Shala mocht van Tunka wel op zijn kleedje slapen, maar alweer: kop houden, niet meer spelen en wachten tot het tijd is om op te staan. We hebben nu ontdekt dat er nog iets leuker is dan één Saarlooswolfhond. Bij de tweede gaat alles een stuk makkelijker. Echt waar!

Ongeneeslijk

We hebben net een groot stuk land gekocht in Frankrijk waar onze honden naar hartelust kunnen rennen en ravotten, zonder dat we angst hoeven te hebben voor langskomend verkeer. We gaan er het komend jaar een huis bouwen en er in de toekomst een groot gedeelte van het jaar wonen. Zal de vraag zich dan voordoen wat leuker is dan twee Saarlooswolfhonden? Wie weet. Het is een ongeneeslijk virus, dat Saarlooswolfhondenliefhebbersvirus. Zoveel is zeker.

In Memoriam

Hushala Helatna van 't Schoman
*21-05-2001 † 03-03-2015

De eerste week van Sila Duet van de Zevenhuizerplas

Op 1 december 2014 werd het tweede nest van Lica Kadin van de Kilstroom geboren in kennel van de Zevenhuizerplas van Marianne Eggink. Het waren dit keer 7 pupjes, 4 reutjes en 3 teefjes. Manon Geerlings en haar man Bart Schouten waren meteen verkocht bij de aanblik van Sila Duet, nu omgedoopt in Dune. Een enthousiast verhaal van een ware liefhebster.

door Manon Geerlings

Op 19 januari jl. was het dan eindelijk zover; we mochten onze kleine Sila Duet van de Zevenhuizerplas, oftewel Dune, eindelijk ophalen bij Marianne en Johan. Goed leermoment voor mezelf: wachten is geen sterke kant van mij. Ik ben bang dat Marianne en Johan dit ook kunnen beamen!

Wie zijn wij?

Wij zijn Bart Schouten en Manon Geerlings. Samen met onze drie puberkinderen, laat ze het niet horen, wonen wij in Leiden. Naast deze tweeveters bestaat ons gezin uit Borre, Golden Retriever van 12 jaar, Binck, Australian Shepherd van 5 jaar, Kane, Saarlooswolfhond van drie jaar en Doerak, poes van 9 jaar. Tja, een bij elkaar geraapt zootje van honden! Van een jacht- tot werkhond en een Saarloos...Vooral de laatste is niet zonder slag en stoot binnengekomen! Toen wij ruim vier jaar geleden in drie weken tijd Bart zijn twee Labradors verloren, was de stilte en het verdriet hier in huis enorm.

Het klinkt misschien bij sommigen van jullie vreemd in de oren, maar wij hebben altijd ieder onze eigen honden gehad. Door het overlijden van Bart zijn "mannen" was hij niet meer de persoon zoals ik hem voorheen kende. Op mijn vraag of hij niet weer een eigen pup wilde, was zijn antwoord heel overtuigend en stellig: Nee!

Dune van de Zevenhuizerplas

De schoonheid en natuurlijke uitstraling van de Saarloos

Omdat ik het altijd leuk vind om iets negatiefs om te draaien in iets positiefs, ben ik stiekem op zoek gegaan naar een geschikte pup voor Bart. Tijdens een showbezoek jaren geleden, had ik Bart gewezen op de schoonheid en de natuurlijke uitstraling van de Saarloos. Vanaf dat moment heeft Bart alles gevolgd op het gebied van de Saarloos. Ik heb vanaf de zijkant meegekeken en meegelezen. Maar, nadat ik had gelezen over het karakter van deze honden, was ik snel klaar. Zo'n type hond zou dus nooit en te nimmer in ons huis binnenkomen. Mijn ongenueanceerde uitspraken ontlieden elkaar dan ook niet: "je moet wel goed gek zijn als je zo'n hond neemt" tot "wat moet je met zo'n hond".

Ik had het idee, nou ja misschien is illusie een betere interpretatie, dat Bart mijn mening volledig zou gaan delen vanaf het moment dat hij de Saarloos bij eigenaren thuis zou hebben gezien. En, dan konden we eindelijk het hoofdstuk Saarloos afsluiten en ons richten op een "normale" pup. Het onderwerp bleef ik, ondanks Bart zijn tegen-

werpen, toch elke avond aansnijden. Op een avond wist hij te vertellen dat er een nestje Saarlooswolfhonden was geboren waarvan hij wel heel graag een pup wilde. YES! Een kleine, maar eerste, positieve ommekeer bij Bart! Om te voorkomen dat hij van gedachten zou veranderen, heb ik direct contact opgenomen met Marijke.

Naar Marijke, Stine en Akon

Bij Marijke waren we meer dan welkom om haar honden te komen bekijken. Nou ja bekijken, wat ik aan hond zag verdween zodra ik keek. Goh, wat een lol zeg. En Bart, die vond het geweldig! Hmm, je begrijpt, dit ging niet geheel volgens mijn plan. Goed, we zouden gaan kijken bij de moeder- en vaderhond van het door Bart geliefde nestje. We begonnen bij Stine. Een prachtige hond maar niet zoals ik een hond zou willen hebben op dat moment. Stine was terughoudend en tja, ik vond dat helemaal niks! Toen op naar de vaderhond, Akon. Ondertussen was ik helemaal klaar met de Saarloos. We hadden heel Nederland al doorgereden en in plaats van dat Bart van mening veranderde, wilde hij nog meer dan ooit

een Saarloos. Om te voorkomen dat dit dan toch werkelijk ging plaatsvinden, had ik Bart een ultimatum gesteld voordat we bij Akon gingen kijken: als ik deze hond kan aaien, krijg jij een Saarloos. Ik ben bang dat ik jullie verder niet hoeft te vertellen hoe ons bezoek aan Akon verliep...

Ik was nog niet over de drempel bij Vivi en Roy en ik had Akon al geaaid... Al had ik het niet willen doen, ik kon niet anders! Goed, nou niet goed dus in mijn ogen, daar viel mijn plan in duigen. En ja, wie zich brandt, moet op de blaren zitten.

Kane

Wekelijks gingen we kijken bij Stine en haar pups. En... ik ging het leuk vinden. Eerlijk is eerlijk, nog niet heel erg leuk, maar ik kreeg toch een enigszins positief gevoel bij de Saarloos. De eerste week van januari 2012 mochten we onze pup, Kane, eindelijk ophalen. Vanaf dat moment smolt ik letterlijk voor deze vent. Wat een geweldig ras en wat een pracht hond. Ondanks al zijn streken en eigenaardigheden. Ik zal jullie alle ellende die Kane heeft aangebracht en veroorzaakt, besparen. Ik denk dat iedereen hier wel een goed beeld bij kan vormen. Oké, een tipje van de sluier: in twee weken tijd voor 1000 Euro aan laarzen opgegeten, de slaapkamerdeur openen en diverse malen mijn Tempurmatras opeten tot alles jatten uit de keuken en van de eettafel. En waarom? Tja gewoon, omdat het kan zeg maar!

Toen Kane bij ons kwam, had ik een hondenuitlaatservice. Vanaf 12 weken is Kane dagelijks met mij gegaan. Wat heb ik genoten van die hond. Zo'n hond zou ik ook wel willen hebben. Maar, dat ga je natuurlijk niet toegeven gezien mijn eerdere mening over dit ras. Totdat Kane een jaar of twee was, kon ik mijn grote geheim bewaren.

Op het moment dat ik overstag ging en Bart vertelde dat ik zelf ook graag een Saarloos wilde, begrijp je natuurlijk wel de reactie van Bart. Als je het niet erg vindt, wijd ik hier niet verder over uit...

Dune van de Zevenhuizerplas

En ja, nu ben ik de trotse eigenaar van Dune van de Zevenhuizerplas. Mijn

grote liefde! Al in het nest was duidelijk zichtbaar dat Dune een totaal type ander hondje is dan Kane. Zo terughoudend als Kane is, zo open is Dune. Maar geloof me, elk voordeel heb zijn nadeel en elk nadeel heb zijn voordeel! Toen we Dune ophaalden, ging de reis naar huis super goed. We waren de straat nog niet uit bij Marianne en Johan, of ze sliep al heerlijk op mijn schoot; wat een genot!

Dune aan het werk

Kennismaking andere honden

Bij thuiskomst hebben we haar laten kennismaken met de mannen. Dit ging fantastisch! Dune koos voor de *safe side* van het leven: op haar rug en snuffel maar raak! De mannen vonden het super interessant en leuk! Ook de kennismaking met de kinderen ging geweldig!

Na lekker gegeten te hebben, zette ik Dune in de bench. Gezien de ervaringen met Kane was ik er van uitgegaan dat dit niet vaker zou plaatsvinden dan *once in a lifetime*. Maar... mevrouw vond het prima. Ik kon mijn ogen niet geloven.

Naar buiten

Na heerlijk geslapen te hebben, moest ze toch echt naar buiten om zich te ontlasten; spannend! Maar, Dune vond het prachtig buiten. Zo leuk, dat ik direct met haar doorliep naar het winkelcentrum. Schuifdeuren, mensen, rollators, kleine kinderen, oude mensen, honden, winkelwagentjes, brommers het maakte mevrouw allemaal geen donder uit! De wereld was in haar ogen een groot feest!'s Avonds gaan we altijd op stap met de mannen voor een lange wandeling. Toen zij aangaven dat het toch wel echt tijd

werd om te vertrekken, stond er ineens een vierde in de rij. Zij was niet van plan om thuis te blijven. Goed, zoals mevrouw wenste, geschiede. Ze heeft heerlijk mee gedarteld en regelmatig de wereld bekeken vanaf onze armen omdat het anders veel te ver zou zijn voor haar.

De eerste nacht

De rest van de avond hebben wij haar niet gezien en gehoord, hoe kan het ook anders! Toen wij gingen slapen, hebben we haar bij ons in de slaapkamer in haar bench gezet. We hadden het idee dat dit niet zou gaan werken maar, je kan het proberen! Wat bleek, ze ging liggen en slapen. 's Nachts een keer wakker geworden voor een plasje en daarna keurig uitgeslapen tot acht uur; wat een topper!

Dag twee: aan het werk

Ook dag twee stond mevrouw klaar voor de verdere kennismaking met de grote wereld. Op mijn werk had ik geregeld dat zij mee mocht, mits dit goed zou gaan. Ik werk als activiteitenbegeleidster in een kleinschalig verpleeghuis voor dementerenden. Hier wonen zeven dames en een heer. Nou, daar gingen we! Voor het eerst alleen met mij in de auto, dat verliep prima. Toen via de lift en openslaande deuren naar de woonkamer waar het gezelschap aan de koffie zat; goede timing voor de kennismaking! Voor de zekerheid had ik haar maar opgetild. Vanaf mijn arm heb ik haar kennis laten maken met de bewoners; de oh 's en ah 's kwamen van alle kanten. Dune vond het fantastisch. Ik heb haar op de grond gezet en ze heeft eerst de hele woonkamer geïnspecteerd. Vervolgens maakte ze een rondje langs alle bewoners. Bij iedereen kreeg ze het voor elkaar om op schoot te mogen. Wat een geweldige start van de kennismaking met mijn werk. Want, je kan vooraf wel leuk besluiten dat je pup meegaat naar je werk, het moet ook nog werken! Nou, alle mogelijk voorziene problemen had mevrouw in één keer weggenomen.

Tot zover de eerste belevenissen van Dune. Een andere keer kunnen jullie het vervolg lezen.

Dierapotheker.nl

U wilt toch ook het beste voor uw dieren?

De beste producten
van de dierenarts...
thuisbezorgd!

thuiswinkel
waardeborg

2,95
verzend
kosten

100

petpunten extra
bij uw bestelling
gebruik code:

Plushorst

Dierenartsenpraktijk Horst e.o., Amerikaanseweg 33, Horst
Dierenkliniek de Oude Melkfabriek, Leunseweg 22A, Venray-Leunen
Dierenkliniek Blerick, Helling 1, Venlo-Blerick

BARFmenu

100%
Natuurlijke Diervoeding

BARFmenu diepvries versvoeding wordt gemaakt van uitsluitend vers
rauw vlees, verse organen en verse vleesbotten. Bevat van nature
een zeer hoog gehalte aan natuurlijke vitaminen en mineralen.

Geen chemische supplementen toegevoegd!
Geen rijst of granen - dus glutenvrij!

www.barfmenu.nl

TinLo

TinLo BV
Wilgenlaan 3e
2051 TA Berkel en Rodenrijs
www.tinlo.nl

Natuurlijk het beste!

bevestig hier
uw barcode

BIOFOOD

WWW.BIOFOODDIERVOEDING.NL

BIOFOOD hondenvoeding.....natuurlijk het beste!

WAARDEBON

GRATIS KLEINVERPAKKING* 3KG OF 5KG ONTVANGEN?

Stuur dan een (originele) barcode van een grootverpakking
BIOFOOD hondenvoeding en deze ingevulde waardebon naar
BIOFOOD Diervoeding BV, Postbus 151, 9200 AD Drachten.

Uw naam :

Adres :

Postcode :

Woonplaats :

Telefoon :

E-mailadres :

*Noot: van Giant, Super Premium en Geperst Lam&Rijst bestaan geen kleinverpakkingen.
Hiervoor ontvangt u een verpakking 3kg Diner, tenzij anders aangeven.
De Geperst (adult) kleinverpakking bevat 5kg.
Max. 1 gratis verpakking per huishouden.

Voor meer informatie zie:
www.biofooddiervoeding.nl
of bel 0512-541920.

Red een hond... maar welke? ...en wat haal ik me op de hals...

Ze hoorde de kritiek al aankomen: moet je niet doen, heeft geen nut. Het leek ook een druppel op een gloeiende plaat. Maar Carin Slenders volgde haar hart en ging het avontuur aan. Vooral die droevige afwezige ogen lieten haar niet los. Attika heet ze. Een verhaal over dierenliefde.

door Carin Slenders

Facebook is voor mij een geweldig medium. Ik woon nogal ver weg van familie en vrienden en kan hierdoor, zonder een hoge telefoonrekening of brandstofkosten, toch vrij gemakkelijk op de hoogte blijven van wat er allemaal speelt. En als Saarloosliefhedder was het nog nooit zo eenvoudig om Saarloosjes, waar ook ter wereld, in de gaten te houden. Maar Facebook heeft ook nadelen. De meest gruwelijke beelden komen er voorbij, van dierenleed, dierenleed en nog eens dierenleed. Ik kan er niet meer naar kijken.

Attika

Een jaar of wat geleden doken gruwelijke verhalen op over Roemeense straathonden en hoe die op afschuwelijke wijze aan hun eind kwamen. Toen dacht ik, en nu ga ik er eentje redden... een druppel op een gloeiende plaat, maar in elk geval is er dan een veilig. Toen ik dat een vriendin vertelde was haar antwoord, als jij een hond gaat redden, dan ga je Attika redden. Attika? Die naam klonk bekend, een beeld had ik er echter niet bij. Dat beeld was er snel, het verhaal erachter ook. Attika de Daim Pré, Saarlooswolfhond, woonachtig in Frankrijk, de foto die ik vond was hartverscheurend. Attika is een zus van Amani. Die ken ik, die is leuk. Vond Tuur ook... Maar ja, Attika zit bij die Franse fokker, in een kennel, tussen ik weet niet hoeveel andere wolfhonden, al haar hele leven. Wat los je er mee op als je die gaat halen? Wordt haar plaats dan niet weer heel snel opgevuld? Ik hoor de kritiek alweer komen. Dat moet je niet doen, heeft geen nut. Even heb ik getwijfeld, want waarschijnlijk is dat zo. Maar nadat ik me een beetje in Attika verdiept had – meerdere malen pups gehad, de meerderheid daarvan gestorven – liet ze me niet meer los, vooral haar ogen niet. Wat stonden die droevig, afwezig, ze had zich volledig van de wereld afgesloten leek het wel. Die ogen hebben het gedaan, en het feit dat ze familie is van Tuur en Jelte.

Dwyn

Alle bezwaren verdwenen naar de achtergrond, vooral dat ene grote bezwaar dat Dwyn heet. Dwyn, Saarloosteef, ook uit Frankrijk van de bewuste fokker maar in Nederland geboren, kan niet met andere teven, de laatste tijd ook niet meer met reuen, behalve Tuur en Jelte dan. Ze is erg ziek en inmiddels blind door de cataract. En dan ook nog Attika, waarvan de omschrijving zegt, een onafhankelijke, zelfstandige dame, die niet met teven kan, wel met reuen, die zich niet zoveel aan mensen gelegen laat liggen en liever niet

Attika de Daim Pré

in huis komt. Moeilijk plaatsbaar dus. Maar we zijn Attika toch gaan halen, een paar weken voor haar 8e verjaardag. Ook Mies, mijn partner, twijfelde geen moment. Als er iemand plek heeft voor zo'n hond zijn wij het wel, grote hondenvilla, grote hondenweides, splitsen gaat relatief makkelijk en ze kan haar gang gaan, ook als ze geen contact zou willen. Gemaild, afspraak gemaakt, ze moest eerst nog gesteriliseerd en tegen hondsdolheid geënt worden, en op weg naar Noord-Frankrijk.

Hoopje ellende

Attika ging zonder morren de bus in, in de bench. We hebben haar de hele reis niet gehoord. En toen was ze hier en begon ons leven met Attika. Wat een hoopje ellende, helemaal in zichzelf gekeerd. We hebben haar in de kennel gedaan, met hondenhok, bedje en dekens. Slecht plan, bleek al snel. Ze eet namelijk alles, bedden, dekens, haar eigen ontlasting, theedoeken, vaatdoeken, plastic, noem maar op. Gelukkig poept ze alles ook weer uit, al moest ik vaak helpen om die halve meter slierten deken eruit te krijgen.. Ze heeft nu stro in haar binnenhok en is daar volkomen tevreden mee. Benaderen liet ze zich ook niet echt. Het heeft weken geduurd voordat ik haar aan kon lijnen. Moest ik wel helemaal het hok inkruipen. Dan ging ze mee wandelen, maar als een zombie. Ze zag niks, deed niks, sjokte alleen maar mee. En ze bleek ziek. Ze had van alles, grootste probleem bleek de kaakmyositis, hele kop ingevalen, alle spiermassa weg. Daardoor vielen haar ogen terug in haar kop en dat leidde weer tot entropion. Haar ogen

waren voortdurend ontstoken. De eerste maanden waren getob. Talloze dierenartsbezoekjes - waar ze alles met zich liet doen, stond er als een zoutpilaar, het aanlijnen vooraf was het grootste probleem - vetmesten en proberen contact te krijgen waren de prioriteiten.

Kennelsyndroom

Heel, heel langzaam zag je enige vooruitgang. Dus na verloop van tijd mocht ze ook op de wei, haar wei. En dat vond ze geweldig. Het heen en weer lopen aan het hek, dat typische kennelsyndroom, bleek ze ook tot in perfectie te beheersen, dat doet ze nu alleen nog als het etenstijd wordt of als ze binnen wil. En het rare is, wij krijgen veel gasten, met en zonder honden, als die op de parkeerplaats uitstappen loopt ze daar heel nieuwsgierig naar toe, wildvreemden, wel met een hek ertussen. Dus echt schuw is ze niet, ze heeft het gewoon nooit geleerd. Omdat Tuur en Jelte van die ouwe wijven zijn, die het liefst in huis bij Dwyn verblijven, was Attika weinig bij hen. Terwijl ze Tuur helemaal het einde vindt. Dan ontdooit ze volledig, gaat ze dansen, ze gaat praten en vreselijk flirten. Langzaam, heel langzaam, kwam de echte Attika naar boven en kreeg ze wat meer vertrouwen. Wat moesten we veel geduld hebben. We zijn nu bijna anderhalf jaar verder, de stapjes waren klein, maar zeker. En Fientje is gekomen, haar achterkleindochter, vooral omdat wij dan het idee hebben dat ze niet voor niks 8 jaar lang een rotleven heeft gehad. Ze heeft als een moeder voor Fientje gezorgd, wat die zich bij Attika allemaal kan permitteren is ongelooflijk. Die twee zijn heel veel samen. En ik denk dat het geholpen heeft. Inmiddels is ze aan haar ogen geopereerd, je merkt dat ook dat haar goed gedaan heeft. De myositis is onder controle met de prednison, ze eet zelfs varkensoren. Attika komt nu naar binnen om te eten, gaat vervolgens heerlijk in de keuken liggen slapen, ze laat zich aaien en geniet daar duidelijk van, al moest ze even wennen. En ze jat niets en maakt in de keuken ook niks kapot, in tegenstelling tot haar ondeugende achterkleindochter. Wandelen, daar heeft ze het niet zo op. Als ze de lijn ziet vlucht ze weg, zonder lijn gaat ze soms mee, soms niet. Maar van mij mag ze. Ik weet dat ze niet weg zal lopen.

Onafhankelijkheid

In de eerste week dat ze hier was, glipte ze uit de halsband toen ze schrok van een crossmotor. Weg was ze. Ik terug naar huis om Tuur te halen, die werkt bij haar als honing op een bij. Maar ze kwam zelf al terug, naar huis, haar huis. En dat na 1 week. Toen al dacht ik, dit gaat goedkomen, want ze kiest er zelf voor om hier te zijn, al zal het een lange weg zijn. Het bleek een teken van haar onafhankelijkheid, ze wil het graag allemaal zelf bepalen... Het was inderdaad een lange weg, met hobbels en bobbel, en helaas ook een confrontatie tussen Dwyn en Attika, door de omheining heen... wat een takketeven.... Aanvankelijk ging Attika bij het hek weg als ze Dwyn zag komen, dus geen probleem. Maar hoe beter ze zich ging voelen, hoe zekerder ook. En ze voelde waarschijnlijk ook dat Dwyn steeds zwakker wordt. Dat was niet leuk, met twee teven afzonderlijk naar de dierenarts om de gaten te laten dichten. Blijkbaar heeft Attika dat vaker meegemaakt, want die stopte het weg en ging verder met haar leven. Maar Dwyn, toch al ziek, heeft

Attika nu

er heel lang over gedaan om ervan te genezen. En sindsdien vindt Attika zichzelf de oppertee. Als ze Dwyn ziet wordt ze twee keer zo groot (en ze is al geen kleintje), oren naar voren, haren recht omhoog en fixeren maar. Dwyn negeert haar zoveel mogelijk. En wij houden ze strikt gescheiden. Sinds een paar weken, en ik weet echt niet wat er nu precies gebeurd is, merk je dat Attika nu werkelijk is 'thuisgekomen'. Dat was ze al, en ze was tevreden, maar nu schitteren haar ogen, haar vacht blinkt, ze kwispelt en praat zelfs af en toe. 's Avonds gaat ze samen met Tuur en Jelte naar de kennel, en dan danst, springt en huppelt ze. Zal ook wel met de brokjes te maken hebben die ze dan krijgt, maar toch.... Mijn huis is nu echt nooit meer schoon, Attika is een vetlekker, ligt heel graag buiten, weer of geen weer, sjouwt door de modder en komt dan binnen... en of ze ooit helemaal zindelijk wordt...

Gebruiksaanwijzing

Nou hebben we hier ook een Tuur die het nodig vindt om na een lekkere maaltijd te moeten markeren, in huis ja, de vuile pisnacht, en uiteraard gaat Attika daar vervolgens overheen. Veel dingen gaan nog met gebruiksaanwijzing. Als Mies in de keuken is, komt ze niet, dan gaat ze staan drentelen bij de deur. Als ze eenmaal binnen is, is het geen enkel probleem meer. Soms heeft ze een terugval, dan wordt ze ineens weer achterdochtig. En eten, dat is haar alles. Ze wordt wild, elke keer als de bak tevoorschijn komt, niet normaal. Ik doe pogingen haar te laten zitten voor ze haar eten krijgt, dat vindt ze zó moeilijk. Was het het allemaal waard? De wanhoop omdat ze onbenaderbaar was, de rotzooi, de vele dierenartskosten, het hebben van een gesplitst roedel, het voortdurend moeten opletten wie er buiten en wie er binnen is, of de deuren wel op slot zijn, wat ze nu weer opgevreten heeft, het nu voorlopig echt niet meer op vakantie kunnen etc. etc. Ja, het was het waard, alles. Wij hebben het geluk dat we kunnen splitsen, dat ze de ruimte heeft, dat het hier rustig is en dat we sowieso nauwelijks hier weg kunnen. Ergens anders zou het voor een hond als Attika heel, heel lastig geworden zijn. Red een hond... maar welke? Wij hebben Attika gered. We willen haar nooit meer kwijt. En ik vermoed zomaar dat Attika hier ook niet meer weg wil. Maar.... bezint eer ge begint.

De wolven van Noord-Amerika, deel 2 (slot)

Yellowstone Park, jachtgebied van wolven in Noord-Amerika

Het leerproces van de jacht gaat door bij de jonge wolven die we volgen in het Yellowstone Park, het oudste nationale park ter wereld. Het is met bijna 9000 km² ook een van de grootste nationale parken in de Verenigde Staten. De jonge wolven moeten leren dat niet elk dier een gemakkelijke prooi is. Een bizon is heel anders dan een vette zalm of een wapiti, op de eland na het grootste hert van Noord-Amerika.

vertaling en bewerking Johan Berends
Wolvenwelpen moeten veel leren. Dat is nodig want een prooi doden kan levensgevaarlijk zijn. Zo lijkt een eland met een jong kalf een makkelijke prooi. Maar niets is minder waar. De wolven moeten voorzichtig zijn. Met een hoogte van 2 meter is de eland het grootste hert ter wereld. De poten zijn enorme wapens waarmee ze dodelijke trappen kunnen uitdelen. Wolven testen veel dieren uit, maar vallen zelden aan. Met

een kalf is een gezonde, volwassen eland te gevaarlijk voor ze. Dat wordt anders als de roedel een verzwakte eland vinden. Bijvoorbeeld een dier dat verzwakt is door teken. Op één eland kunnen wel 200.000 teken leven die allemaal bloed zuigen. Wolven zijn

Eland met kalf

experts in het waarnemen van zulke zwakke dieren. Zelfs in het duister kan zo'n verzwakt dier geen beschutting vinden, want wolvenogen zijn gebouwd om te zien in het donker. Een membraam achter in hun oog weerkaast het weinige licht naar gevoelige cellen. Wolven kunnen prima zien in het donker. Samen met hun fenomenale reuk zal een troep wolven zo'n verzwakte eland weten te vinden. Een eland op de vlucht laat voor de troep wolven een duidelijk reuksporen achter: haar, huidcellen, geurige pootafdrukken en winden van een vezelrijk dieet. Een volwassen eland boert en ruft per jaar 2000 kilo CO₂ uit.

Blazen

Een wolf kan een eland op een afstand van 3 kilometer ruiken. Zijn neus is extreem gevoelig. Een wolf bezit 280 miljoen geurreceptoren, wij mensen hebben er 5 miljoen. Wolven besluipen hun prooi onder de wind. Zelfs een kuil in de sneeuw geeft ze aanwijzingen hoe lang geleden het prooidier er gerust heeft. Ze blazen op de sneeuw zodat er haar en stof loslaat wat de wolven informatie geeft over de conditie waarin de prooi verkeert. Een twijg waarop is gekauwd, geeft wolven aanwijzingen over bijvoorbeeld een rot gebit van de prooi en of het dier ontstekingen heeft. Al deze aanwijzingen geven de roedel informatie of het de moeite loont de prooi te achtervolgen en de aanval definitief in te zetten. Wolven vallen maar een paar van de elanden die ze achtervolgen aan, maar ze doden 8 van de 10 elanden die ze aanvallen. Bij één maaltijd kunnen ze wel 9 kilo vlees verorberen, om daarna volgegeten en uitgeput te gaan slapen. Na 6 uur vreten ze zich voor een tweede keer vol.

Achternvolging

Na verloop van tijd begint de verzorging van de roedel voor de welpen minder te worden. Volwassen dieren zijn dominant, dus moeten de jonge welpen allemaal onderdanig zijn. Als

de welpen 4 maanden oud zijn, kennen ze hun plek in de rangorde. De welpen moeten nu op hun beurt wachten bij het eten en ze moeten nog veel leren over de hiërarchie in de troep. Ook moeten ze leren jagen om aan voedsel te komen. De alfareu neemt de welpen onder zijn hoede bij de jachtlessen. De wapiti, na de eland de grootste hertensoort in Noord-Amerika, is zo'n anderhalve meter hoog en 450 kilo zwaar. Jonge wolven leren al gauw dat een prooi terug kan vechten. Volwassen wapiti's doen dat! Ze kunnen zelfs de achtervolging op wolven inzetten. Het lijkt de omgekeerde wereld wel voor een jonge wolf! Wapiti's laten niet met zich spotten.

Perfekte prooi

Andere dieren vereisen een andere jacht tactiek, zoals rode zalmen. Sommige soorten zwemmen wel 1400 kilometer naar hun paaigebied op 2100 meter boven de zeespiegel. Jonge wolven moeten ook de jacht op zalm onder de knie krijgen. Met zo'n enorme hoeveelheid zalm in de ondiepe rivieren zou dit eigenlijk doodsimpel moeten zijn, maar dat is niet zo. Jonge wolven moeten met vallen en opstaan deze techniek aanleren. Een ervaren, volwassen wolf kan wel 20 zalmen per uur vangen! Het is de perfecte prooi: ongevaarlijk, makkelijk te vangen en rijk aan vet en eiwitten.

zalm als prooi

Winter

Helaas zijn de zalmen allang weer verdwenen als de winter invalt, maar wolven zijn gebouwd voor de kou. Ze hebben lange poten en grote voeten om over de sneeuw te rennen. Wapiti's vormen het lievelingsvoedsel van de wolven in Noord-Amerika. Als ze die kunnen doden tenminste! Ook hier observeert de roedel de kudde, zoekt zwakke plekken en beoordeelt zorgvuldig de lichaamstaal van de dieren.

Een gezonde volwassen wapiti is niet te doden, maar een kalf is een gemakkelijke prooi. Vooral als het kalf zenuwachtig is en in paniek de kudde op hol doet slaan. Er kan dan ineens hulp van onverwachte kant komen. Bijvoorbeeld als de rust in een kudde bizons wordt verstoord als de wapiti's in paniek langs draven. Als de hyper-agressieve bizons gevaar zien, vallen ze aan en zullen ze de wolven verjagen. Maar een wolf eet alles: rottend vlees, wormen, insecten en bessen. Allemaal nuttige calorieën.

Krachten meten

Vooral tijdens de jacht kunnen jonge mannelijke wolven zich laten gelden en hun krachten meten met de alfareu. Soms neemt een jonge wolf de leiding over tijdens de jacht omdat ze sneller, fitter en feller zijn. Dat blijft niet onopgemerkt in de roedel. Het zijn vaak de eerste signalen dat er iets gaat veranderen. Ook jonge wolven willen paren, maar dat is alleen toegestaan aan de alfareu.

Opstand

Als het tijd is voor een nieuwe leider sluit de hele roedel zich aan bij de opstand tegen de oude alfa. Ze zullen gezamenlijk de oude reu verdrijven. Dat gaat echter niet zonder slag of stoot, maar in z'n eentje is de oude alfa kansloos tegen de troep. In een gevecht kan de oude leider dodelijk gewond raken en dan eenzaam sterven als uitgestoten wolf. De roedel onder leiding van de nieuwe alfareu bevestigt en versterkt de onderlinge band met likken, kwispelen, spelen en gezamenlijk huilen. Zo maken ze zich op voor een nieuwe jacht onder leiding van de nieuwe alfareu. Dit ritueel zal zich over een paar jaar herhalen. De nu nog jonge alfareu zal dan op zijn beurt verstoten worden door de roedel. En daarna een andere alfareu... en daarna... Zo gaat het al miljoenen jaren in wolvenroedels. Allemaal om de soort te laten overleven.

Bron: NH New Zealand Ltd., Michael Stedman Foto's: Wikimedia.

bizon in yellowstone park

duizenden teken op een rietstengel

wapiti's

hulende wolf

Alleen op de wereld

"Een Saarlooswolfhond kan nooit alleen zijn. Hij sloopt in een oogwenk al je spulletjes en huilt daarna de hele buurt bij elkaar." We kennen die verhalen natuurlijk, maar het is onzin. Een Saarlooswolfhond kan best een paar uurtjes alleen zijn. Dat gaat echter niet van de ene op de andere dag. Het vergt veel tijd, aandacht en volharding en zoals altijd: respect voor het karakter van ons ras.

baasje, waar ben je?

door Johan Berends

Het is belangrijk dat je jouw pup leert een poosje alleen te zijn. Al was het maar om goede vrienden met je burens te blijven. Een huilende of - nog erger - een constant blaffende hond is voor de meeste mensen een te zware belasting. Maar in de praktijk van alledag is het onmogelijk een hond altijd overal mee naar toe te nemen. Je moet op z'n minst wel eens een boodschap doen. Misschien moet je op bezoek bij een kennis die allergisch is voor honden, of ga je gezellig naar een restaurant waar de hond niet mee mag. Kortom, je Saarlooswolfhond moet leren een poosje alleen te zijn. En ja hoor, ook een Saarlooswolfhond kan dat leren. Stap voor stap, het liefst al vanaf de 7e week!. Steek hier veel tijd en energie in. Je hebt er later alleen maar gemak van. Het is veel moeilijker een volwassen Saarlooswolfhond later nog aan te leren alleen te zijn!

Verlatingsangst

De radio of televisie aan laten staan helpt niet en steun van zijn soortgenoten hoeft hij (weet ik uit ervaring) niet te verwachten. Soortgenoten die geen verlatingsangst hebben, snappen niet wat er aan de hand is en gaan over tot de orde van de dag: slapen tot de baas terug is. Maar een hond met verlatingsangst heeft burens met overlast. En die melden dat! Daar helpt vaak geen

moedertje lief aan en ook geen rijdende rechter. Want wat is het geval. Honden die nooit geleerd hebben alleen te zijn, kunnen totaal in paniek raken als de baas weg is. Ik ken een verhaal van baasjes die op vakantie gingen. Hun Saarlooswolfhond kon niet mee en werd in een pension ondergebracht. Er leek geen vuiltje aan de lucht, maar na twee dagen werden de baasjes door een wanhopige pensionhouder gebeld. Of ze alsjeblieft terug wilden komen, de situatie was onhoudbaar! Hun Saarlooswolfhond had in blinde paniek zijn voorpoten tot op het bot open gekrabd op de betonnen vloer van de kennel. Een verschrikkelijk drama.

Verstoorde relatie

Volwassen Saarlooswolfhonden met verlatingsangst zijn meestal alleen gebaat bij een goede, gediplomeerde gedragstherapeut. Die zal dan niet alleen de hond bijstaan, maar ook de (vaak verstoorde) relatie van de eigenaar met zijn hond onder de loep nemen. (zie ook de serie: 'De blik van de wolf reikt tot in onze ziel,' met gedragstherapeute Jennifer McCarty) De relatie die je opbouwt met je hond is heel belangrijk. Dit aspect moeten we niet onderschatten. De meeste eigenaren merken dat, zodra de pup in huis is, hij hen overal volgt. Dat kan ook met

een volwassen herplaatshond het geval zijn. Het is natuurlijk niet erg als een puppie vrolijk achter je aan huppelt, maar sta dit niet de hele dag toe. Dit kan uitgroeien tot controledwang. De pup moet ook leren op zichzelf te staan.

Oefeningen

Begin met oefenen zodra de pup in huis is. Jij in de ene kamer, de pup (alleen!) in de andere. In het begin zijn een paar tellen al voldoende, later de tijd steeds wat opvoeren. Bouw de oefeningen langzaam en spelenderwijs op en herhaal ze een aantal malen per dag zodat snel gewenning ontstaat. Daarna even naar buiten. De pup blijft alleen binnen. Zorg dat jij de pup wel kunt horen, maar dat hij jou niet kan zien! Weer wat later ga je kort een blokje om, de pup blijft thuis. Een webcam kan goede diensten bewijzen om later terug te zien hoe hij zich gedroeg. Negeer de pup volkomen als je weer thuiskomt. Het is immers de normaalste zaak van de wereld dat je even weg was! Ook als de pup iets kapot heeft gemaakt, negeer je dat. Word nooit boos! Hij snapt het verband niet! Bij de ene pup gaat de training een stuk makkelijker en sneller dan bij de andere. Gaat het niet goed, doe dan een stapje terug en bouw de oefeningen nog langzamer op. Maar... de pup moet

het leren! Het kan soms echt veel geduld en uithoudingsvermogen van je vergen, maar je hebt er later allebei (jij en de hond) enorm veel gemak van! Een bench kan een hulpmiddel zijn bij de training, maar de pup moet zich helemaal op z'n gemak voelen in de bench. Een bench mag nooit een gevangenis worden! De paniek slaat pas in alle hevigheid toe als de pup (jonge hond) uit de bench wil ontsnappen en erachter komt dat dat niet lukt!

Leiderschap

Sommige mensen hebben er moeite mee een rangorde aan te geven. Ze zien hun hond liever als hun gelijke. Honden zijn inderdaad onze vrienden, maar meer nog dan onze vriendschap hebben ze behoefte aan ons leiderschap. Dat is door miljoenen jaren natuurlijke selectie in hun genen verankerd. Een wolf zonder goede leider is verloren in de wildernis. En als er geen goede leider is, blijft er voor een hond niets anders over dan zelf maar die taak over te nemen. Werk dus aan een goede rangordeverhouding waarmee je leiderschap toont. Dat moet zeker niet met schreeuwen. Leer jouw Saarlooswolfhond de eenvoudige basiscommando's zoals 'zit', 'blijf', 'af' en 'hier'. Het hoeft allemaal niet zo fanatiek, maar neem het wel serieus.

Afstand

Saarlooswolfhonden zijn enorm aanhankelijk. Voor mij persoonlijk geldt dat die combinatie van aanhankelijkheid en onafhankelijkheid het ras zo onweerstaanbaar maakt. Natuurlijk is het fijn met je hond te kroelen. Onze Saarloosjes zijn enorme knuffelkonten. Marianne en ik hebben wat dat betreft de absolute kampioen in huis en dat is natuurlijk voor jullie allemaal hetzelfde! Maar er schuilt wél een addertje onder het gras. Er kan een te sterke binding met de baas ontstaan en dan ervaart de hond verlatingsangst als hij alleen moet zijn. Sta dus niet altijd toe dat jouw hond met je wil kroelen. Hoe moeilijk dat ook is. Stuur hem soms weg en beloon hem als hij dit een poos volhoudt. Ook deze 'oefeningen' kun je stapsgewijs opbouwen. Neem dus soms letterlijk wat afstand. Een hond die je traint om alleen te zijn, is natuurlijk nooit echt alleen. Jij bent immers altijd een beetje in de buurt. Maar moet je een dag(deel) weg en is je hond dus

zouden ze nog terugkomen?

'echt' alleen, zorg dan voor oppas. Natuurlijk moet dit iemand zijn die jouw hond goed kent en die net zo dol op hem is als jijzelf. En dat moet voor de hond ook gelden! De burens? Mooi! Dan sla je twee vliegen in 1 klap. Of anders naar de crèche waar de hond vertrouwd is. Regel dit ruim van tevoren, want als je Saarloosje echt een paar uur alleen is en hij kan dit nog niet aan, dan heb je daarna een fors probleem. Je kunt weer helemaal van voren af aan beginnen: het vertrouwen is in één klap weg!

Sloopgedrag

Elke jonge hond sloopt wel eens wat, dus ook een Saarlooswolfhond. Het gaat na verloop van tijd vanzelf over. Laat een Saarlooswolfhond tot de leeftijd van ongeveer 2,5 jaar niet te

lang alleen. Verveling kan voor een jonge hond ook aanleiding zijn tot sloopgedrag. Geef hem wat te doen. Koop een Kong en doe er wat lekkers in. Dan is hij even bezig. Een paar uurtjes alleen moet, na een succesvolle training, dus kunnen. Maar als de hond (en dat geldt niet alleen voor een Saarlooswolfhond) de hele dag alleen is, dan moet je je afvragen waarom je eigenlijk een hond hebt. In ieder geval doe je je hond hiermee geen plezier. De meeste Saarlooswolfhonden kunnen er niet tegen om urenlang te worden opgesloten in huis, in een bench of in de kennel. Ze zullen er geestelijk onder lijden, alles op alles zetten om uit te breken en totaal overstuurd raken als dat niet lukt. Maar ook hier zijn er verschillen, want de ene hond is de andere niet. Gelukkig maar!

De teken- en vlooientijd

Het seizoen van teken en vlooien komt er weer aan. Teken zijn actief in het voorjaar en in de zomer. We denken vaak dat vlooien ook alleen in deze seizoenen voorkomen, maar niets is minder waar. Vlooien zijn er altijd en kunnen een plaag worden als ze niet effectief worden bestreden. Eerst bespreken we de teken.

door Johan Berends

Het is niet nodig meteen in paniek te raken als je hond een teek heeft opgelopen. Wordt de teek binnen 24 tot 48 uur verwijderd, dan is er meestal niets aan de hand. Alleen met bepaalde bacteriën besmette teken brengen ziektes over. De teek *Rhipicephalus sanguineus* kan de voor honden gevaarlijke ziekte Babesiose overbrengen. Sinds 2004 wordt op diverse plaatsen in Nederland een teek uit Zuid-Europa aangetroffen, die ook Babesiose veroorzaakt. Het is de *Dermacentor*, die een stuk groter is dan de Nederlandse soorten. Deze is met honden uit het buitenland meegelift. Tijdens zachte winters kan deze teek in Nederland overleven.

Teken

Een teek doorloopt verschillende stadia voor de volwassenheid wordt bereikt. Hij voedt zich eerst met bloed van kleine dieren zoals egels en muizen. Als de teek volwassen is, ziet hij eruit als een klein spinnetje van 2 à 3 mm. De teek klimt in hoog schaduwrijk gras of zit tussen dode bladeren bij bomen en struiken te wachten op zijn gastheer.

Teken vallen niet uit bomen. Zo hoog komen ze niet. De teek klemt zich vast in de huid als er een koe, een hond of een mens langsloopt en zuigt bloed op. Een met bloed volgezogen teek ziet eruit als een grijze erwt. Daarna laat de teek zich weer vallen en kan dan duizenden eieren leggen.

dermacentor

Babesiose

Een hond die is gebeten door een besmette teek wordt ziek. Hij heeft hoge koorts, is totaal lusteloos en heeft bleke slijmvliezen. Ook de bruine of dieprode kleur van de urine is kenmerkend.

Boreliose

Als er klachten zijn als koorts en pijnlijke of stijve gewrichten, kan er sprake zijn van Boreliose, die we kennen als de ziekte van Lyme. De teek was dan besmet met de boreliaparasiet. Deze ziekte kan door teken ook op mensen worden overgebracht. Vooral jonge kinderen met hun dunne huidje worden gemakkelijk slachtoffer van een teek. Houd de plek waar de teek heeft gezeten goed in de gaten!

Als binnen 1 of 2 dagen een rode plek of ring om de beet ontstaat kan er sprake zijn van een door Boreliaparasieten besmette teek.

Lichamelijke klachten zoals hierboven beschreven, treden pas later op. Het is aan te raden om de verwijderde teek even te bewaren, eventueel in de diepvries. Als er vermoeden bestaat op de ziekte van Lyme, laat dan de teek door de huisarts onderzoeken. De incubatietijd van de ziekte van Lyme kan jaren duren en dan is het vaak lastig om de juiste diagnose te stellen. Verder kan bloedarmoede door tekenbeten optreden, maar dit komt alleen voor als er op kleinere dieren honderden teken zitten.

Voorkomen is beter

Er zijn goede anti-tekenmiddelen in de handel, die een paar weken effectief zijn. Deze middelen werken ook vaak als anti-vlooienmiddel. Je slaat dan twee vliegen in één klap. De druppel-pipet is de makkelijkste manier om toe te dienen. In de nek, op de huid (niet op de vacht!) De teek sterft of raakt verlamd voordat hij zich vasthecht. Ook reeds vastgehechte teken sterven binnen 24 uur en vallen af.

Een teek verwijderen

Pak de teek met je duim en wijsvinger vast bij de kop en trek hem voorzichtig los uit de huid. Als je dit eng vindt, kun je de teek ook makkelijk verwijderen met een pincet. Voorzichtig trekken. Absoluut niet knippen! Er zijn ook speciale tekentangen in de dierenwinkel te koop. Daarmee trek je de teek voorzichtig los uit de huid. Let er op dat de kop ook meekomt. Als die blijft zitten dan kan dat een vervelende ontsteking opleveren. Het wondje eventueel ontsmetten met alcohol. Nooit een teek met een brandende sigaret verdoven of met alcohol, olie of spiritus. Vroeger dacht men dat dit goed was, maar het effect is averechts. De teek zal een deel van de maaginhoud legen in de hond, waardoor de kans op besmetting juist groter wordt.

Vlooien

Ze zijn er altijd! Vlooien komen beslist niet alleen in het voorjaar en de zomer voor. Ook in de herfst en de winter zijn ze sluimerend aanwezig. Veel honden- en katteneigenaren weten dit niet en krijgen daarom steeds weer met een vlooienplaag te maken. Vlooien leggen eitjes waaruit larfjes komen, de larfjes verpoppen zich en de poppen veranderen weer in een volwassen vlo. Vlooien leven een paar weken, maar de poppen kunnen wel twee jaar overleven! 's Winters is dit proces vertraagd, omdat de luchtvochtigheid in huis dan lager is dan in de zomer. Behalve warmte hebben poppen ook vocht nodig om te ontwikkelen. Dweilen in huis versnelt dus de cyclus in de winter! Volwassen vlooien leven op honden en katten en zelden op mensen. Zij leven niet op het gras, in het

bos of in struiken, zoals teken. Hun leefwereld is de vacht van de hond of de kat, en deze verlaten zij niet. Verspreiding van de microscopisch kleine eitjes vindt meestal plaats via schoenen of kleren. Je neemt ze gemakkelijk en ongezien overal mee naar toe, bijvoorbeeld naar het huis van vrienden. Hebben die ook huisdieren dan zal de cyclus daar verder gaan! Omgekeerd kan jouw hond besmet worden door op bezoek te gaan bij anderen of doordat een kennis de eitjes meeneemt naar jouw huis. Zo kunnen dieren die nooit buiten komen toch vlooien krijgen.

Wanneer heeft mijn hond vlooien?

Hij krabt, bijt, likt en schuurt. Het is duidelijk dat hij jeuk heeft. Soms heeft hij kale plekken met wondjes en korstjes, vooral op de lage rug en bij de staart. Maar dan ben je al ver heen, en zover moet je het natuurlijk niet laten komen. Je kunt volwassen vlooien zien kruipen in de vacht. Ze zijn klein en plat, bewegen snel in de vacht en zien er donkerbruin uit. Ook kun je kleine zwarte vlooienpoepjes in de vacht vinden tijdens het borstelen of een inspectiebeurt. Sommige honden reageren allergisch op een beet van een vlo. De jeuk is dan zo hevig dat het een enorme kwelling is voor het dier.

hondenvlo

Wat kan ik er aan doen?

Een vlooienexplosie is geen pretje. Dit gebeurt als in het warme jaargetijde (augustus) in één keer alle vlooienpoppen rijp zijn en de vlooien met duizenden tegelijk uitkomen. Dat wil je echt niet meemaken. Vloerbedekking, tapijten of oude houten vloeren zijn ideaal voor de ontwikkeling van eitjes. De microscopisch kleine eitjes komen in alle spleten van de vloer terecht en ontwikkelen zich daar tot poppen. De poppen zijn lichtschuw en verstoppen zich in kieren en aan de randen van de vloerbedekking. Elke dag grondig stofzuigen dus, vooral in hoeken en kieren. Je kunt ook een gladde tegelvloer aanleggen. Dat scheelt enorm! De ligkleden of matrassen regelmatig wassen. Voor de bestrijding van vlooien zijn diverse middelen in de handel. Gebruik liever geen vlooienbanden of

vlooienshampoos. Ze werken onvoldoende op grotere rassen als de Saarloos Wolfhond. Druppels en sprays werken beter en zijn uiteindelijk goedkoper. Ecologisch verantwoord bestrijden met biergist, knoflook of andere huismiddeltjes? Ook al zweren sommige eigenaren erbij, de werking hiervan is nooit wetenschappelijk aangetoond. Een spray werkt snel. Na een dag zijn alle vlooien dood, *maar* je weet nu dat je een besmetting in huis hebt van eitjes en poppen. En die zijn niet dood! De poppen komen na verloop van tijd uit en er vindt opnieuw een besmetting plaats.

Alleen een vlooiendodend middel op de hond gebruiken is dus dweilen met de kraan open. De omgeving moet grondig ontsmet worden. Naast bestrijding van de volwassen vlo (er is een middel in de handel dat de vlo steriel maakt, zodat die zich niet meer kan voortplanten) zul je ook je huis moeten behandelen met een goede omgevingsspray.

Lintwormen

Vlooien brengen ook lintwormen over. Vind je vlooien op je hond, behandel hem dan gelijk tegen lintworm. Eén pil is afdoende en kan je hond veel ellende besparen.

Nieuw leven

► Op 28 februari werd Greywolf Guérande de la Compagnie du Loup Gris (Gigi) moeder van 7 pups: 2 teefjes, 1 wolfsgrauw en 1 bosbruin en 5 reutjes, 3 wolfsgrauw en 2 bosbruin. De vader is Zohey Zabor Zenit Bastaja (Shanou). Met Gigi en de pups gaat het prima, laat fokster Yvie Grzonka

weten. Interesse in een pupje? Kijk op de website Netis Tala. Meer informatie over ouders en pups van dit nest kun je ook vinden op de website van onze vereniging bij de nestmeldingen.

► Op 11 februari 2015 is Ceridwen Cara Mo Anam gedekt door Yes Djangoonai Andjing Bastaja. Een echo bevestigde dat Sarabi drachtig is. De pupjes worden verwacht rond 15 april. Als je interesse hebt in een pupje, neem dan contact op met de fokster Katleen Wijns via haar website howlingbymoonlight.be Meer informatie over deze dekking vind je op de pagina met de dekmeldingen van de AVLS.

► Op 24 maart is Mikah Bantu Lohbo Villa della Lupa gedekt door Otis Redding Sawoduwhi. De pups worden rond 26 mei verwacht. Een echo eind april zal de dracht nog moeten bevestigen. Als je interesse hebt in een pup, neem dan contact op met Ellen Versnel via haar website www.accidentallyinlove.nl. Meer info over deze dekking vind je op de AVLS website bij de dekmeldingen.

Cavom[®]

de natuurlijke voeding

Cavom is de volledige
en hoogwaardige maaltijd
voor uw hond.

Cavom bevat alle essentiële
voedingsstoffen in de juiste
verhouding.

Cavom is voordelig
in gebruik, door de hoge
energiewaarde en de lichte
verteerbaarheid.

Voor specifieke vragen over
Cavom kunt u altijd contact
met ons opnemen.

Netto ter beschikking
(M.E.) ± 4200 Kcal/kg

Cavom daar draait een gezond hondenleven om

VDM Diervoederfabriek B.V., Tussendiepen 9 -13, 9206 AA Drachten,
Tel: +31(0) 512 51 59 55, Fax: +31 (0) 512 51 60 50, E-mail: vdm@cavom.nl

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

www.editoo.nl

Indien onbestelbaar: Secretariaat AVLS
Jean Sibeliusstraat 33
3069 MJ Rotterdam

De rasvereniging voor alle Saarlooswolfhonden

www.avls.nl